

KATE MILFORD

NODUL TÂLHARULUI
O POVESTE DIN HANUL
PUNGĂȘILOR

Ilustrații de Jaime Zollars

Traducere din limba engleză de Cătălin Georgescu

corint junior

—2021—

Redactare: Adelina Dragomir

Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda, Mihaela Ciufu

Kate Milford,

THE THIEF KNOT. A GREENGLASS HOUSE STORY

Text copyright © 2020 by Kate Milford

Illustrations copyright © 2020 by Jaime Zollars

Published by special arrangement with Clarion Books, an imprint of Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company.

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin

CORINT JUNIOR, un imprint al CORINT BOOKS,

str. Mihai Eminescu nr.54A, București.

www.edituracorint.ro

www.corintjunior.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MILFORD, KATE

Nodul Tălharului: o poveste din Hanul Pungașilor / Kate Milford;

il. de Jaime Zollars; trad. din engleză de Cătălin Georgescu. - București:

Corint Junior, 2021

ISBN 978-973-128-770-6

I. Zollars, Jaime (il.)

II. Georgescu, Cătălin (trad.)

821.111

*Lui Gracie și Charlotte, cei mai noi membri ai Nodului;
și, ca întotdeauna, lui Tess, Griffin și Nathan,
tovarășii mei de aventură preferați.*

unu

LOCUL UNDE NU SE ÎNTÂMPLĂ NIMIC

CELE DOUĂ PARTENERE s-au întâlnit așa cum stabiliseră, la ora trei după-amiază, la intersecția dintre străzile Cafender și Thomasine, în fața vechii fațade din fier forjat a băncii Ambrose. Odinioară, fațada avea un aspect jucăuș, cu vițe din fier forjat în jurul ferestrelor și intrări cu flori și niște clopoței în formă de crini, care sunau din când în când fără niciun motiv aparent. Astăzi, fierul renunțase la capricii și se transformase în ceva mult mai potrivit pentru o bancă – niște coloane sobre, cu capiteluri bogat ornate ce tronau de o parte și de alta a ușilor masive. Fundalul perfect pentru un jaf.

Fata înaltă, cu părul castaniu închis împletit în codițe, prinse din zbor privirea partenerii ei mai scunde și mai rozalii. Apoi, fără să spună un cuvânt, se desprinse de coloana de care se sprijinea și porni pe stradă în spatele unui tânăr pe care îl urmărea. Știa, fără să se uite într-acolo, că partenera ei îi va urma de la o distanță sigură.

La fel ca în toate după-amiezile ultimelor două săptămâni, ținta ei își continuă drumul cu încă vreo doisprezece pași pe strada Cafender, apoi se opri în fața unei cafenele de unde-și

cumpără, ca de obicei, o cafea Americano cu frișcă și două lingurițe de zahăr. Apoi se așează pe o bancă și sorbi din ea. În timp ce sorbea, privea – nepăsător, dar un ochi bine antrenat ar fi dibuit repede concentrarea sa – magazinul de bijuterii aflat vizavi de aleea îngustă.

Fata mai înaltă, cu ochelari de soare verzui, se duse și ea la cafenea și-și cumpără o ceașcă de cafea fără cofeină, cu lapte și scortîșoară, pe care o luă cu ea și se așează la o masă sub co-pertina cafenelei. De acolo putea să-l observe atât pe bărbatul cu Americano, cât și magazinul de bijuterii pe care acesta îl urmărea atât de atent. O clipă mai târziu, prietena ei se apropie și ea, cu o ceașcă de cafea în mână și cu un coș plin de grisine proaspete și aburinde, pe care-l puse tăcută pe masa dintre ele. Cele două fete stăteau și urmăreau scena în tăcere.

Bărbatul își termină cafeaua. Apoi se ridică și aruncă paharul gol într-un coș de gunoi aflat lângă banca pe care stătuse.

Totul decursese normal până acum.

Apoi, se petrecu ceva ce nu se mai întâmplase până atunci. Bărbatul ezită. În loc să pornească spre dreapta, așa cum făcuse în fiecare dintre ultimele șase zile în care îl urmărise pe bijutier, se așează din nou pe bancă și se uită la ceas. O clipă mai târziu, avu loc o întâlnire aranjată în mod clar dinainte, cu o tânără pe care fetele nu o mai văzuseră până atunci. Aceasta se așează lângă bărbat.

Cei doi adulți de pe bancă se priviră.

Fata cu obraji rozalii se uită la ei pe deasupra ochelarilor de soare cu ramă ce imita carapacea de broască țestoasă.

— E neliniștit, zise ea.

Femeia vorbea. Fetele se aplecară cât putură ele de mult în direcția băncii, reușind să deslușească ce spunea: „Ești pregătit pentru asta?”

Fata mai înaltă o apucă pe prietena ei de braț în timp ce și Carapace de Țestoasă voia să facă același lucru.

— Cred că da, spuse bărbatul încet și își întoarse privirea spre magazinul de bijuterii. Mda. Da, sunt pregătit. Știi ce vei spune acolo, da?

Femeia încuviință:

— Sunt verișoara ta din alt oraș și mă uit la inele pentru că urmează să vin aici cu viitorul meu logodnic, data viitoare când vizităm orașul.

— S-o faci să vorbească!

— Nicio problemă, zise ea, zâmbind. Mergem, *vărule?*

Bărbatul încuviință cu un gest hotărât. Apoi, s-au ridicat în picioare și au pornit pe stradă. Au așteptat să prindă o întrerupere în traficul de biciclete și pietoni, apoi au traversat.

Cele două fete au făcut un schimb de priviri.

— Începe acum? întrebă Sclipiri Verzui pe un ton neîncredător, apoi se uită la ceas. La trei după-amiaza, în plină zi?

— Eu... încep Carapace de Țestoasă. Ah! Cred că da. Mars, ce ne face...

— Șșșșt.

Sclipiri Verzui își puse cafeaua pe masă și se holbă la bărbatul care îi deschidea ușa tovarășei sale și o urma înăuntru. Fetele se ridicară brusc în picioare, fiind cât pe-acți să cadă cu tot cu scaune și cu niște bicicliști care tocmai treceau pe acolo. Toate eforturile lor de a trece neobservate fuseseră zadărnice. Se năpustiră spre fereastra magazinului de bijuterii, unde se așezară de o parte și de alta a geamului pentru a privi peste ghiveciul cu ciuboțica cucului de pe pervaz. Bărbatul pe care-l urmăriseră și falsa lui verișoară merseră spre o roșcată drăguță care tocmai aranja marfa într-o vitrină de sticlă aflată pe tejghea.

— Oare chiar au de gând să...? încep fata mai înaltă.

— Adică... încearcă să se dea drept clienți, nu-i așa? o completă partenera ei.

Bărbatul și tânăra de la tejghea schimbară câteva cuvinte; el îi făcu apoi cunoștință cu domnișoara care îl însoțea. Scânteii Verzui se încruntă.

— Pare că se cunosc, nu-i așa? Tipul și fata care lucrează aici. Partenera ei încuviință cu un gest al capului.

— Da, așa pare.

— Nu prea pare convenabil acest lucru. Dacă ai de gând să jefuiești un loc, nu te duci acolo unde oamenii te cunosc suficient de bine încât să te identifice, nu-i așa?

— *Eu n-aș face-o, dar eu nici n-aș cerceta locul așa, în văzul lumii.*

În magazin, roșcata și falsa verișoară se întinseseră la taclale. După câteva clipe, roșcata începu să scoată inele dintr-un sertar cu capac de sticlă și să le înșire pe o bucată de catifea neagră așezată pe tejghea. Falsa verișoară se făcu apoi că probează câteva inele, iar o clipă mai târziu o făcuse și pe roșcată să-i pună inele pe degete.

— E bună, zise Scânteii Verzui, scuturând din cap. Asistenta aia chiar e bună! Uite, a făcut-o pe femeia aceea care lucrează acolo să se poarte ca și cum se cunosc de o viață și tocmai au ieșit împreună la cumpărături.

Un al doilea vânzător își făcu apariția dintr-o cameră lăturalnică și începu să lustruiască o vitrină deja lustruită de lângă ele. Bărbatul probabil se gândea că se poartă firesc, dar pentru cele două femei era evident faptul că el bănuise că bărbatul acela care se învărtea fără țință prin magazin urmărește ceva, drept pentru care se gândise că ar fi mai bine să fie și el pe acolo.

— Tipul acela știe că se petrece ceva acolo, observă Scânteii Verzui.

— Fără îndoială, încuviință Carapace de Țestoasă.

Cele două femei mai încercară câteva inele, dar reveneau mereu la unul anume. În cele din urmă, după încă o discuție,

roșcata scrise câteva rânduri pe o carte de vizită și i-o înmână tinerei care urma să se logodească. Apoi, falsa verișoară arătă spre o vitrină aflată în celălalt capăt al magazinului și se îndreptară amândouă într-acolo.

— Doar nu o să lase pe teighea toate inelele acelea, nu-i așa? șopti Carapace de Țestoasă. Ar fi un lucru extrem de neglijent.

Dar roșcata exact asta făcuse. Vânzătorul-lustragiu era încă acolo, dar se afla de cealaltă parte a teighelei. Dacă presupusul hoț ar fi fost rapid, ar fi înșfăcat dintr-o singură mișcare un pumn de inele cu diamant și ar fi zbughit-o pe ușă în câteva secunde.

— Acum se va întâmpla, spuse Carapace de Țestoasă. Fii pregătită!

— M-am născut pregătită, murmură Scânteii Verzui. Începe jocul.

— În trei... două...

Numărătoarea i se topi pe buze. Înăuntru, colegul nederanjant ridică un inel de pe catifeaua pe care stătea așezat – era inelul asupra căruia cele două femei zăboviseră cel mai mult –, îl lustrui rapid, apoi îl băgă într-o cutiuță, ținându-și mâinile cât mai jos, aproape ascunse, în tot acest timp. „Hoțul” scoase din buzunar un card de credit și îl întinse cu un gest discret peste teighea. Bărbații aruncau din când în când câte o privire spre cele două femei, dar Verișoara Falsă reușise să facă în așa fel încât să stea amândouă cu spatele spre ei.

— Lucrurile s-ar putea să nu stea așa cum credeam noi, zise încet Carapace de Țestoasă în timp ce colegul-lustragiu îi înapoia bărbatului cardul de credit, împreună cu acea cutiuță captușită cu catifea maronie, care acum conținea un inel. La marele fix. Falsa verișoară și roșcata terminaseră de privit la ce priviseră în capătul celălalt al magazinului și tocmai se întorceau la bărbatul care acum ținea cutiuța la spate. Falsa

Verișoară scoase un aparat de fotografiat din buzunar. Tânărul deschise cutia și puse unul dintre genunchi pe pământ.

Roșcata scoase un țipăt atât de puternic, încât se auzi prin fereastră. Bărbatul se ridică în picioare, iar femeia îl cuprinse în brațe.

Afară, cele două fete se dezumflaseră. Se uitară una la alta câteva clipe. Apoi, fără să scoată vreun cuvânt, se întoarseră la cafeneaua de vizavi.

Ușa magazinului de bijuterii se deschise larg.

— A zis da! strigă tânărul în gura mare.

De peste tot se auziră aplauze, mai puțin dinspre masa la care stăteau, bine înfundate în scaune, cele două fete.

Marzana Hakelbarend își scoase repede ochelarii de soare cu lentile sclipitoare și verzui, îi strânse și-i aruncă lângă grisine.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama, zise ea.

Nialla Giddis își schimbă ochelarii cu aspect de carapace cu unii cu aspect obișnuit, cu lentile ca niște ochi de pisică, apoi se lăsă pe spate în scaun și își împreună mâinile la ceafă.

— Mda. Știi cumva și de ce?

Marzana Hakelbarend răsuflă îndelung și încercă să identifice retroactiv indiciile care-i scăpaseră – cele care ar fi trebuit să-i arate că nu se petrece nimic necurat aici. Dar, pe cât de greu fusese să găsească dovezi că se petrece ceva dubios acolo, a găsi dovezi de normalitate era chiar și mai greu, pentru că normalitatea era... ei bine, *normală*.

Așadar, tipul părea puțin dubios. Majoritatea celor care trăiau în orașul-din-interiorul-orașului Nagspeake, numit Liberty of Gammerbund, *chiar erau* dubioși – sau fuseseră într-o oarecare măsură dubioși într-o perioadă anterioară a vieții lor, și nu reușiseră să scape cu totul de tendința de a privi înapoi. Așadar, lucrul acesta era... oarecum normal.

— Ar fi trebuit să știu că nu se petrece nimic aici pentru că... pentru că...

Zărise ceva chiar în momentul în care bărbatul acela ieșea de mână cu noua lui logodnică din magazinul de bijuterii și-i făcea cu mâna falsei lui verișoare aflate în prag de logodnă, apoi porniră aproape țopăind pe stradă. Purta pantofi sport în picioare, dar nu-și legase șireturile cum trebuie. În loc să le lege strâns, le făcuse fiecare câte un nod, astfel încât să se poată descălța și încălța rapid la loc. Și domnul Waltersson, vecinul Marzanei, făcea la fel, și pantofii îi cădeau din picioare atunci când încerca să meargă mai repede decât în felul său obișnuit, cu pași mici și lenți. Marzana vedea scena asta întâmplându-se de fiecare dată când fiul domnul Waltersson, Griffin, zburda pe trotuar și tatăl lui trebuia s-o ia la fugă ca să-l ajungă din urmă.

— Șireturile lui, își termină Marzana propoziția. Dacă ar fi avut de gând să facă ceva care presupunea să alerge, și le-ar fi legat cum trebuie.

Nialla deschise gura, se încruntă, apoi se gândi la pantofii prăzii sale.

— O observație bună. Dar nu e așa, zise ea și se întoarse, scuturând din cap. Ar fi trebuit să-ți dai seama din simplul fapt că trăim în Liberty of Gammerbund, iar în locul acesta nu se întâmplă niciodată nimic. Aici vin cei care au avut înainte niște vieți palpitante pentru a trăi niște vieți plictisitoare. Și dacă fac, totuși, ceva palpitant, o fac în altă parte.

Nialla luă din coș o grisină și o îndreptă spre Marzana.

— E un lucru pe care tu îl știi foarte bine, având în vedere că până și tu a trebuit să pleci de aici ca să ai parte de o aventură.

— E mult adevăr dezamăgitor în toată chestia asta, bombăni Marzana.

Nialla se întinse pe deasupra mesei și o bătu pe umăr.

— Ia o grisină, zise ea.

— Nu vreau nicio grisină. Vreau hoți de bijuterii!

— Șșșșt, zise Nialla, ducându-și un deget la buze. Știu, Mars, dar grisinele sunt tot ce-ți pot oferi acum.

Își terminară ceștile de cafea și înmuieră ultimele bucățele de grisine prin ultimele rămășițe de scortîșoară. În timp ce își punea în spate rucsacul, Marzana văzu o hârtie împăturită căzând pe masa lor. Abia apucă să vadă spatele unei persoane înalte și slabe, îmbrăcată într-un palton nepotrivit cu vremea de afară și cu o căciulă de culoare închisă pe cap, care tocmai dăduse colțul străzii și dispăruse din câmpul vizual.

Nialla luă bilețelul și tresări. Marzana se uită și ea la bilețel: era o foaie de mărimea unei scrisori, împăturită în patru, pe care era imprimat ceva. Nialla o despături doar pe jumătate și văzu o parte dintr-o propoziție care fusese mângălită acolo cu pix albastru: „dacă chiar căutați niște hoți de bijuterii?”

Fetele se uitară una la cealaltă cu îngrijorare.

— Nu se poate! șopti Marzana.

Își ținu respirația în timp ce Nialla despături de tot foaia. Preț de o clipă, Nialla rămase nemișcată, holbându-se la foaia din mâna ei, pe care o ținea în așa fel încât doar ea o putea vedea. Într-un târziu, o întoarse cu partea tipărită spre Marzana.

Acum, cu spectacole în fiecare vineri
La Hadley Park Bandshell
Prima trupă de cover-uri din Gammerbund

HOȚII DE BIJUTERII

Vor cânta toate șlagărele tale preferate
de la 6 P.M. la 11 P.M.

(Meniuri de picnic disponibile de la restaurantul Raegan,
de pe malul lacului)